

ธรรมชาติ
ทั้งสามส่วน
ของมนุษย์
เดวิด เอช. ฮักกินส์

ธรรมชาติ
ทั้งสามส่วน
ของมนุษย์
เดวิด จี เฮกน

พิมพ์ครั้งแรก ค.ศ. 2013

จำนวน 3,000 ฉบับ

จัดพิมพ์โดย

วิทยาลัยพระคริสตธรรมเมมากรุงเทพฯ

48/1 ถ.พุทธมณฑลสาย 2 ซ.11 แขวงบางไผ่

เขตบางแค กรุงเทพมหานคร 10160 ประเทศไทย

Email: contact@rhemathailand.org

www.rhemathailand.org

Thai Language Edition

Translated from “The Threefold Nature of Man”

ISBN-13: 978-0-89276-032-9

ISBN-10: 0-89276-032-X

สงวนลิขสิทธิ์ 1973, 1998 RHEMA Bible Church
AKA Kenneth Hagin Ministries, Inc.

สารบัญ

๑. ธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์.....	1
๒. ส่วนแรกของมนุษย์คือ วิญญาณ.....	7
๓. ส่วนที่สองของมนุษย์คือ จิตใจ.....	18
๔. ส่วนที่สามของมนุษย์คือ ร่างกาย.....	24
๕. พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่อยู่ในมนุษย์ภายใน..	33
๖. คำถามและคำตอบ.....	57

บทที่ ๑

ธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์

การศึกษาธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ ซึ่งประกอบด้วยวิญญาณ จิตใจและร่างกาย คือสิ่งที่ทำให้ผมสนใจมาโดยตลอด ผมได้ค้นคว้าอย่างจริงจังเพื่อเรียนรู้ความแตกต่างระหว่างสามส่วนนี้ เป็นเรื่องง่ายที่จะบอกความแตกต่างระหว่างร่างกายกับอีกสองส่วน แต่บางครั้งเป็นเรื่องยากที่จะบอกความแตกต่างระหว่างวิญญาณกับจิตใจ ไม่มีสิ่งใดนอกจากพระคัมภีร์ที่จะบอกความแตกต่างได้ ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้มีเพิ่มขึ้นมาก มีการสอนผิดเกิดขึ้นมาก แม้กระทั่งจากธรรมาสน์เอง

เป็นเวลาหลายปีที่ผมได้ศึกษาหนังสือมากมายที่ใช้ในโรงเรียนศาสนาหลายแห่ง

เกี่ยวกับการศึกษาเรื่องมนุษย์ในการค้นคว้าหาความจริงของผมในด้านนี้ ผมศึกษาหนังสือต่างๆ ที่ใช้สอนโดยโรงเรียนพระคัมภีร์ของกลุ่มพระกิตติคุณสมบรูณ์หลายแห่ง ผมมีหนังสือหลายเล่มที่ใช้โดยคณะที่ผมเคยอยู่ก่อนหน้านี้ แต่ผมกลับพบกับความพอใจเพียงเล็กน้อยจากหนังสือเหล่านี้ หนังสือทั้งหมดนี้มีพื้นฐานมาจากการสอนของแต่ละบุคคลและไม่ได้มีพื้นฐานมาจากพระคัมภีร์เลย

ผมคุยกับครูสอนพระคัมภีร์ที่มีความสามารถมากที่สุดบางคนในกลุ่มพระกิตติคุณสมบรูณ์ ผมคุยกับบางคนที่มีปริญญาเอกในด้านศาสนศาสตร์ ผมแปลกใจที่พวกเขาส่วนใหญ่รู้น้อยมากเกี่ยวกับเรื่อง วิญญาณ จิตใจและร่างกายของมนุษย์

บางคนพูดกับผมว่า “ข้าพเจ้าคิดเสมอว่า วิญญาณและจิตใจเหมือนกัน ข้าพเจ้าเทศนาแบบนั้นมาโดยตลอด” แต่ผมชี้ให้พวกเขาเห็นว่า ทั้งวิญญาณและจิตใจไม่สามารถเป็นเหมือนกันได้ เพราะถ้าเหมือนกันแล้วเหตุใดพระคัมภีร์จึงกล่าวว่า “เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้น

ไม่ตาย และทรงพละภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณ...” (ฮีบรู๔:๑๒) ถ้าเป็นสิ่งเดียวกันก็ต้องไม่สามารถแบ่งได้ ถ้าทั้งจิตใจและวิญญาณเหมือนกัน เปาโลคงไม่กล่าวว่า “...และทรงรักษาทั้งวิญญาณจิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียนจนถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา” (๑ เธสะโลนิกา ๕:๒๓)

ดูเหมือนว่าพระคัมภีร์กำลังกล่าวว่า ร่างกายและจิตใจเหมือนกัน และวิญญาณกับจิตใจเหมือนกัน แต่ในความเป็นจริงแล้ว ทั้งสามส่วนแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

หลังจากอธิษฐานอย่างมากและได้ศึกษาอย่างหนักเป็นเวลานาน ผมก็ได้มาถึงบทสรุปเรื่องทั้งสามส่วนของมนุษย์ดังนี้ ผมรู้โดยไม่มี การโต้แย้งว่า เราติดต่อกับโลกฝ่ายธรรมชาติด้วยร่างกาย ร่างกายทำสิ่งต่างๆ อยู่ในโลกฝ่ายธรรมชาติ คงไม่มีใครเถียงในเรื่องนี้ จากนั้นเมื่อผมศึกษาผมได้เห็นว่าวิญญาณของมนุษย์คือ ส่วนที่ติดต่อกับพระเจ้าเพราะพระเจ้าทรงเป็น

พระวิญญาณ วิญญาณเท่านั้นที่จะสามารถติดต่อกับ
 วิญญาณได้ การบังเกิดใหม่เป็นการเกิดใหม่ของ
 วิญญาณมนุษย์ เพราะพระเยซูตรัสกับนิโคเดมัส
 ว่า “...ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น ๓:๓)
 นิโคเดมัสเข้าใจแต่ฝ่ายธรรมชาติจึงสามารถคิด
 แต่ฝ่ายธรรมชาติ เขาจึงพูดว่า “คนชราแล้วจะ
 บังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่
 สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ” (ข้อ ๔) พระเยซู
 ทรงตอบว่า “ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง
 และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นวิญญาณ”
 (ข้อ ๖)

จากนั้นผมตัดสินใจว่าผมจะอ่านพันธสัญญา
 ใหม่ทั้งเล่มเพื่อดูว่าเปาโลและอัครทูตท่านอื่นๆ
 กล่าวไว้อย่างไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผมพบว่าเปาโล
 กล่าวไว้ในโรม ๒:๒๔-๒๙ “เพราะว่ายิวแท้ มิใช่
 คนที่เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้า
 สุหนัตแท้ก็มิใช่การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏที่เนื้อหนัง
 เท่านั้น คนที่เป็นยิวแท้คือคนที่เป็นยิวภายใน
 และการเข้าสุหนัตแท้นั้นเป็นเรื่องของจิตใจตาม
 พระวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้น

พระเจ้าสรรเสริญมนุษย์ไม่สรรเสริญ” เปาโล กำลังกล่าวตรงนี้ว่าวิญญาณคือหัวใจ

จากนั้นใน ๑ โครินธ์ ๑๔:๑๔ “เพราะถ้า ข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้า อธิษฐาน...” ฉบับขยายความแปลดังนี้ “วิญญาณ ของข้าพเจ้า (โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ภายใน ข้าพเจ้าอธิษฐาน)...” ในข้อที่ ๑๕ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษา แปลกๆ มากกว่าท่านทั้งหลายอีก” เปาโลใช้คำว่า “วิญญาณของข้าพเจ้า” และ “ข้าพเจ้า” สลับกัน ไปมา

เห็นได้ว่าเราติดต่อฝ่ายธรรมชาติโดย ร่างกายของเราและเราติดต่อฝ่ายวิญญาณด้วย วิญญาณของเรา เหลือแต่จิตใจที่จะต้องระบุ ตำแหน่งให้ได้ เราติดต่อมิติทางปัญญาด้วยจิตใจ แน่نونว่า นี่เป็นการอธิบายที่ง่ายที่สุดแล้ว เมื่อ เราศึกษาเรื่องนี้ต่อไปเราจะขุดลึกลงไปกว่านี้ แต่ ในบทที่หนึ่งนี้เรากำลังวางพื้นฐาน

สรุปได้ว่าธรรมชาติทั้งสามส่วนของ มนุษย์คือ

๑. *วิญญาณ* คือส่วนของมนุษย์ซึ่งติดต่อกับ *มิตติวิญญาณ* เป็นส่วนของมนุษย์ซึ่งรู้จักพระเจ้า

๒. *จิตใจ* คือส่วนของมนุษย์ซึ่งติดต่อกับ *มิตติความคิด* เป็นส่วนของปัญญามนุษย์ ความรู้สึกและความปรารถนา ส่วนที่เป็นเหตุผล และความคิด

๓. *ร่างกาย* คือส่วนของมนุษย์ซึ่งติดต่อกับ *มิตติธรรมชาติ* เป็นบ้านที่เราอาศัยอยู่

ผมต้องการให้คุณเริ่มคิดถึงตัวเองจาก ความสว่างใหม่ที่คุณเพิ่งได้รับ อย่าคิดถึงตัวเองว่าเป็นเพียงสิ่งมีชีวิตที่มีเพียงร่างกาย แต่ขอให้คิดถึงตัวเองว่าเป็นวิญญาณซึ่งมีจิตใจและอาศัยอยู่ในร่างกาย

บทที่ ๒

ส่วนแรกของมนุษย์ คือ วิญญาณ

มนุษย์คือวิญญาณซึ่งมีจิตใจและอาศัยอยู่ในร่างกาย วิญญาณของมนุษย์คือส่วนที่รู้จักพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณและทรงสร้างมนุษย์เพื่อให้สามัคคีธรรมกับพระองค์ ดังนั้น พระเจ้าจึงทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นวิญญาณ มนุษย์จึงสามารถสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามชอบพระทัยของพระองค์เอง มนุษย์ไม่ใช่สัตว์ การที่จะสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้นั้นแสดงให้เห็นว่ามนุษย์จะต้องเป็นวิญญาณเช่นกัน ดังนั้น เช่นเดียวกับที่พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ มนุษย์เองก็เป็นวิญญาณ

เพื่อเป็นตัวอย่างในสิ่งที่ผมกล่าว ผมขอถามว่าคุณเคยสนทนากับวัวหรือไม่ เราไม่สามารถสนทนากับวัวได้ เพราะมันอยู่คนละ

อาณาจักรและคนละชั้นกับเรา แต่เราสามารถ
 สัมผัสศีธรรมซึ่งกันและกันได้ และเราสามารถ
 สัมผัสศีธรรมกับพระเจ้าเพราะเราเป็นวิญญาณ
 เหมือนกัน พระเยซูตรัสกับหญิงที่พอน้ำในสระมาเรีย
 ว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่
 นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณ
 และความจริง” (ยอห์น ๔:๒๔) เราไม่สามารถ
 รู้จักพระเจ้าหรือสัมผัสพระองค์ได้ด้วยร่างกาย
 ของเรา พระองค์ไม่ใช่มนุษย์ พระองค์ทรงเป็น
 วิญญาณ เราไม่สามารถสื่อสารกับพระองค์ทาง
 ความคิดได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นวิญญาณ
 แต่เราสามารถเข้าถึงพระองค์ได้ด้วยวิญญาณของ
 เราและโดยวิญญาณของเรานั้นเองเราจึงรู้จัก
 พระเจ้าได้

ดังนั้นเราทราบแล้วว่าพระเจ้าทรงเป็น
 วิญญาณ แต่พระเจ้าผู้ทรงเป็นวิญญาณ ทรงรับ
 สภาพมนุษย์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าซึ่งสำแดง
 พระองค์ในร่างกายของมนุษย์ “ในปฐมกาล
 พระวาทะดำรงอยู่ และพระวาทะทรงสถิตอยู่กับ
 พระเจ้าและพระวาทะทรงเป็นพระเจ้า ใน

ปฐมกาลพระองค์ทรงดำรงอยู่กับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมาโดยพระวาตะ ในบรรดาสิ่งที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระวาตะ พระวาตะได้ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์และทรงอยู่ท่ามกลางเรา...” (ยอห์น ๑:๑-๓, ๑๔)

เมื่อพระเจ้าทรงสถาปนามนุษย์ พระองค์ไม่ได้ทรงมีความเป็นพระเจ้าน้อยไปกว่าเมื่อพระองค์ยังไม่เสด็จมาเป็นมนุษย์ที่มีร่างกาย เมื่อมนุษย์ตายลง มนุษย์คนนั้นก็就会ออกจากร่างกายของเขา แต่เขาก็ไม่ได้มีความเป็นมนุษย์น้อยไปกว่าตอนที่เขายังอยู่ในร่างกาย เราพบเรื่องนี้ได้ในเรื่องที่ว่าพระคริสต์เล่าให้ฟังเกี่ยวกับการตายของลาซารัสกับเศเรซี (ลูกา ๑๖:๑๙-๓๑)

ในจดหมายฝากของเปาโลถึงคริสตจักรที่เธสะโลนิกา เราพอจะเห็นธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ “ขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียนจนถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา” (๑ เธสะโลนิกา ๕:๒๓)

การแปลอีกฉบับหนึ่งแปลข้อนี้ว่า “ข้าพเจ้า
อธิษฐานต่อพระเจ้าขอให้วิญญาณ จิตใจ และ
ร่างกายของท่านได้รับการปกปักรักษาทั้งสิ้นให้
ปราศจากตำหนิเมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จ
มา” ทั้งสามส่วนของมนุษย์นี้จะได้รับการปกปักรักษา
รักษา “ทั้งสิ้น” ให้ปราศจากตำหนิเมื่อองค์
พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมา วันนั้นจะเป็นวันที่
ยิ่งใหญ่ เพราะเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา
ทุกส่วนของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นวิญญาณ จิตใจ
และร่างกายจะได้รับการปกปักรักษา “ทั้งสิ้น”

เรามีวิญญาณใหม่แล้วในขณะนี้ เพราะ
วิญญาณของเราเกิดจากพระเจ้า แต่เราจะมี
ร่างกายใหม่ “เมื่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จมา”
เรามีชีวิตใหม่แล้วในขณะนี้ แต่ในวันนั้นเราจะ
มีร่างกายใหม่ด้วย

มีผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม
มากกว่าหนึ่งคนได้เผยพระวจนะไว้เกี่ยวกับอิสราเอล
ว่าพระเจ้าจะทรงตั้งพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วาน
ของอิสราเอล พันธสัญญาใหม่นี้คือพระคัมภีร์ใหม่
ที่เรารู้จัก พระเจ้าตรัสทางผู้เผยพระวจนะ

เอเสเคียลว่า “เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้าและกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และให้รักษากฎหมายของเราและกระทำตาม” (เอเสเคียล ๓๖:๒๖, ๒๗)

เอเสเคียลเผยพระวจนะเกี่ยวกับการบังเกิดใหม่ เมื่อคนคนหนึ่งบังเกิดใหม่ วิญญาณ (ซึ่งเป็นตัวตนที่แท้จริง) บังเกิดใหม่และมนุษย์คนเก่าก็ล่วงไป หัวใจอันเก่าที่เป็นหินได้ล่วงลับไป เขาเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ ตามที่เปาโลกล่าวใน ๒ โครินธ์ ๕:๑๗ “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น”

คำว่า “หัวใจ” กับคำว่า “วิญญาณ” ถูกใช้สลับไปมาในข้อพระคัมภีร์ หัวใจของคุณคือวิญญาณของคุณ เมื่อพระคำของพระเจ้ากล่าวถึงหัวใจของมนุษย์ นั่นเป็นการกล่าวถึงวิญญาณของมนุษย์ สังเกตว่าข้อพระคัมภีร์ที่เราอ้างถึง

ใน ๑ เธสะโลนิกา ๕:๒๓ ไม่ได้กล่าวคำว่า “ขอให้องค์พระเจ้าทรงรักษาทั้งวิญญาณของท่าน...” แต่กล่าวว่า “...ขอให้องค์พระเจ้าทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่าน...”

เมื่อกล่าวถึงวิญญาณของมนุษย์ เปโตรกล่าวถึง “มนุษย์ภายในหัวใจ” (ฉบับภาษาไทยภายในจิตใจ) ท่านกำลังบอกเราว่าอย่าเพียงแค่ห่วงการประดับภายนอก “แต่จงให้เป็นการประดับภายในจิตใจ แต่งด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลาย คือด้วยจิตใจที่สงบและสุภาพซึ่งเป็นสิ่งที่ประเสริฐยิ่งในสายพระเนตรพระเจ้า” (๑ เปโตร ๓:๔) นี่คือตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์ภายนอกซึ่งเป็นมนุษย์ที่ประกอบด้วยเนื้อหนังและกระดูก ไม่ใช่ร่างกาย แต่เป็นมนุษย์ภายใน

เปาโลอ้างถึง “มนุษย์ภายในหัวใจ” คือวิญญาณของมนุษย์ว่าเป็นมนุษย์ภายใน “...ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน” (๒ โครินธ์ ๔:๑๖) มนุษย์ภายนอก หรือกายภายนอก

กำลังขาลงและ “กำลังทรุดโทรม” เช่นกันกับที่บ้านที่คุณอาศัยอยู่กำลังทรุดโทรมลงเรื่อยๆ และต้องการการดูแลรักษาซ่อมแซมอยู่เสมอ แต่ตัวตนที่แท้จริงของคุณไม่ได้แก่ลงเรื่อยๆ เพราะเปาโลกล่าวว่า “...แต่จิตใจภายใน (มนุษย์ภายใน) นั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน”

ผมจะไม่มีวันแก่ไปกว่าที่เป็นอยู่ในตอนนี้ ผมไม่ได้แก่ไปกว่าสองปีที่แล้ว เดียวนี้ ผมรู้มากกว่าที่เคยรู้ในตอนนั้น แต่ผมไม่ได้แก่ลง เส้นผมของผมอาจจะหงอก และผมอาจจะมึนงงหรือเหี่ยวเฉาเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ตัวตนที่แท้จริงของผมจะไม่มีวันแก่ เพราะว่ามันมนุษย์ภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน

จากนั้นเปาโลกล่าวต่อไปว่า “เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กๆ น้อยๆ ของเราซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้เรามีศักดิ์ศรีถาวรมากหาที่เปรียบมิได้ เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวร

นิรันดร์” (ข้อที่ ๑๗-๑๘)

คุณอาจกำลังพบกับการทุกข์ยากบางอย่างที่ทำให้ชีวิตของคุณเป็นทุกข์จากมุมมองตามธรรมชาติ แต่จำไว้ว่ามันเกิดขึ้นเพียงประเดี๋ยวเดียว เพราะเราเฝ้ามองสิ่งที่ประเสริฐกว่ามาก ซึ่งยั่งยืน มิใช่อยู่เพียงประเดี๋ยวเดียว แต่ถาวรนิรันดร์

“เพราะว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่ไม่เห็น...” (๒ โครินธ์ ๔:๑๘) มนุษย์ภายนอกนั้นเรามองเห็นอยู่ แต่มนุษย์ภายในคือมนุษย์ที่เรามองไม่เห็นหลายคนประสบกับความพ่ายแพ้ในชีวิตเพราะเรามองสิ่งที่ผิด พวกเขาเห็นเพียงสิ่งภายนอก ครั้งหนึ่ง สมิธ วิลเลียมส์กล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่คล้อยตามสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็น ข้าพเจ้าไม่คล้อยตามสิ่งที่ข้าพเจ้ารู้สึก ข้าพเจ้าเคลื่อนไปตามสิ่งที่ข้าพเจ้าเชื่อเท่านั้น” ทางเดียวที่เราสามารถมองสิ่งที่มองไม่เห็นได้นั้น คือโดยความเชื่อนั่นเอง

พระธรรมข้อแรกของบทถัดไปเป็นตอนต่อเนื่องมาจากที่เปาโลกล่าวไว้ที่นี่ เมื่อเปาโล

เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ซึ่งเป็นจดหมายยาวฉบับเดียวถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ ซึ่งต่อมาในภายหลัง มนุษย์ได้แบ่งจดหมายฝากฉบับนี้ออกเป็นบทๆ เพื่อให้่ายต่อการอ้างอิง ในการที่เปาโลกล่าวถึงสิ่งที่มองไม่เห็นและเกี่ยวกับมนุษย์ภายในนั้น ท่านกล่าวว่า “เพราะเรารู้ว่าถ้าเรื่อนดินคือกายของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์และตั้งอยู่เป็นนิത്യในสวรรค์” (๒ โครินธ์ ๕:๑)

“เรื่อนดิน” ที่เปาโลกล่าวถึงนี้ก็คือร่างกายภายนอกของเรานั้นเอง ท่านกล่าวว่า ถ้าร่างกายของเรา “พังทำลายเสีย...” ถ้าร่างกายต้องตายและฝังไว้ในหลุม เน่าเปื่อยและกลับไปเป็นดิน นั้นไม่ใช่จุดจบเพราะว่า “...เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิത്യในสวรรค์” ท่านกำลังกล่าวถึงวิญญาณของมนุษย์ มนุษย์ภายในซึ่งถาวรนิรันดร์

เปาโลกล่าวเรื่องนี้ต่อไปในบทเดียวกันนี้ว่า

“เพราะฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอ รู้อยู่แล้วว่าขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ห่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้” (๒ โครินธ์ ๕:๖-๘) ในข้อที่ ๖ เปาโลกล่าวว่า “เรามั่นใจอยู่เสมอ” จากนั้นอีกครั้งในข้อที่ ๘ ท่านกล่าวว่า “เรามีความมั่นใจ...” เปาโลทราบที่ท่านกำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ ท่านมั่นใจว่าในขณะที่ “เรา (มนุษย์ภายใน อยู่ในร่างกายนี้) เราอยู่ห่างจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เมื่อเรา (มนุษย์ภายใน ตัวตนที่แท้จริง) ไม่อยู่ในร่างกายนี้ เราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า”

การใช้ชีวิตอยู่ในโลกฝ่ายธรรมชาติอย่างที่เราเป็นอยู่ เป็นเรื่องยากที่จะตระหนักว่าโลกฝ่ายวิญญาณเป็นจริงกว่าโลกฝ่ายธรรมชาติ เราคิดถึงคนว่ามีตัวตนอยู่เพียงร่างกายเท่านั้น เมื่อตายก็ไม่มีตัวตนอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ข้อพระคัมภีร์บอกเราว่าตัวตนที่แท้จริงคือมนุษย์ภายใน หรือมนุษย์ภายในหัวใจซึ่งดำรงอยู่ตลอดกาล

และจะมีชีวิตต่อไปอีกหลังจากที่ “เรือนดิน” ได้กลับไปเป็นดินแล้ว

บทที่ ๓

ส่วนที่สองของมนุษย์ คือ จิตใจ

เรามาดูจิตใจซึ่งเป็นส่วนที่สองของธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ อย่างที่กล่าวไว้แล้วก่อนหน้านี้ จิตใจคือส่วนของปัญญา เป็นส่วนของอารมณ์และความปรารถนา เป็นส่วนของมนุษย์ที่ใช้เหตุผลและคิด เกี่ยวข้องกับมิตินี้ ความคิด

ในโรม ๑๒:๑ เราเห็นได้จากการสอนของเปาโลว่าเราจะต้องทำบางสิ่งบางอย่างกับร่างกายของเรา “...ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” ในข้อถัดไป เปาโลกล่าวต่อไปถึงความคิดซึ่งเป็นปัญญาหรือจิตใจของมนุษย์ ท่านกล่าวว่าเราต้องทำบางสิ่งบางอย่าง

กับความคิดของเราเช่นกัน “อย่าประพฤติตาม
อย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ
แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่าน
จะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไร
ดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยี่ยม”
(ข้อที่ ๒) (ในข้อที่ ๒ คำที่แปลว่า “จิตใจ” อันที่จริง
แล้วในภาษากรีกแปลว่า “ความคิด” ซึ่งเป็น
ส่วนหนึ่งของจิตใจ)

เปาโลเขียนถึงผู้เชื่อ ท่านไม่ได้เขียนถึง
คนที่ไม่เชื่อพระเจ้า ท่านไม่ได้เขียนหาคนที่
เป็นของโลก แต่ท่านเขียนหาคริสเตียนที่บังเกิดใหม่
และเต็มด้วยพระวิญญาณ แม้กระนั้นประสบการณ์
ในการเป็นคริสเตียนของพวกเขากลับไม่มีผลต่อ
ร่างกายหรือความคิดของพวกเขาเลย ท่านบอก
พวกเขาว่าพวกเขาจำเป็นต้องทำบางสิ่งบางอย่าง
กับร่างกายของพวกเขา พวกเขาจำเป็นต้องทำ
บางสิ่งบางอย่างกับความคิดของพวกเขา

พระเจ้าจะไม่ทรงทำอะไรกับร่างกายหรือ
ความคิดของเรา พระเจ้าทรงติดต่อกับวิญญาณ
ของเรา เราติดต่อพระเจ้าด้วยวิญญาณของเรา

และวิญญาณของเรา (มนุษย์ภายใน มนุษย์ภายใน หัวใจ) กลายเป็นคนใหม่ในพระคริสต์แล้ว ดังนั้น จึงขึ้นอยู่กับเราเองที่จะต้องทำบางสิ่งบางอย่าง เปาโลกล่าวว่าเราต้อง (๑) ทำบางสิ่งบางอย่างกับ ร่างกายของเราโดยการ “ถวายเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต” และ (๒) ทำบางสิ่งบางอย่างกับความคิดของเรา “จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ” (หรือ ความคิด)

สิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับคริสตจักร ในปัจจุบันคือการที่คนของพระเจ้าเปลี่ยนแปลง ความคิดของตนด้วยพระคำของพระเจ้า การที่ ใครสักคนเป็นคริสเตียนนั้นและแม้กระทั่งเต็ม ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่ได้หมายความว่า เขาจะมีความคิดที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงแล้ว ความคิดจะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยพระคำของ พระเจ้า

นี่คือสาเหตุประการหนึ่งที่พระเจ้าทรง ประทานอาจารย์หรือผู้สอน (ผู้ที่พระเจ้าทรง เรียกให้สอนอย่างแท้จริง) ไว้ในคริสตจักรเพื่อ เปลี่ยนแปลงความคิดของเรา หลายครั้งที่คนสอน

ทำการสอนโดยใช้ความรู้ตามธรรมชาติที่ตนได้รับจากพระคัมภีร์และจากแหล่งอื่นๆ แต่ผมกำลังพูดถึงหนึ่งในของประทานในงานรับใช้ สำหรับคนที่พระเจ้าทรงเรียกและทรงเจิมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะทำการสอน

พระเจ้าได้ทรงประทานพระคำของพระองค์ และเราสามารถรับพระคำของพระเจ้านั้นเป็นอาหารของเราได้ การทำเช่นนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงความคิดของเรา แต่พระองค์ได้ทรงประทานผู้สอนไว้ในคริสตจักรเพื่อเปลี่ยนแปลงความคิดของเราและนำการเปิดเผยความรู้จากพระคำของพระเจ้ามามอบแก่เรา

ดังนั้นความคิดของเราจะได้รับการเปลี่ยนแปลงโดยสองวิธีนี้ (๑) รับพระคำของพระเจ้าเป็นอาหารในเวลาศึกษาส่วนตัวและโดยการไตร่ตรอง (๒) รับการสอนโดยผู้สอนที่พระวิญญาณทรงเจิม ด้วยวิธีนี้เราสามารถเติบโตขึ้นทั้งทางด้านกำลังและความรู้พระคำ และสามารถดำเนินในแสงสว่างในขณะที่ความคิดของเราได้รับการเปลี่ยนแปลงทุกวันด้วยพระคำ

ของพระเจ้า

ครั้งหนึ่งมีคนถามผมเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “อาจารย์เฮกินครับ จะทำอะไรให้ความเชื่อของผมในพระคำของพระเจ้าเป็นมากกว่าแค่การเห็นด้วยทางความคิด”

อันดับแรก เราต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างความเชื่อที่แท้จริงกับการเห็นด้วยทางความคิดเสียก่อน การเห็นด้วยทางความคิดนั้นเห็นด้วยว่าพระคัมภีร์เป็นจริงแต่ไม่ทำตาม ความเชื่อที่แท้จริงนั้นทำตามพระคำของพระเจ้า การยอมรับด้วยสมองพูดว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าพระคำของพระเจ้าเป็นจริง ข้าพเจ้ารู้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาว่าทรงประทานบางอย่างกับข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็น่าจะได้รับสิ่งเหล่านั้น” ความเชื่อจะเห็นเรื่องการอธิษฐานว่าเป็นการได้รับไปเรียบร้อยแล้ว ความเชื่อพูดว่า “พระคำของพระเจ้ากล่าวไว้ ข้าพเจ้าเชื่อและข้าพเจ้าได้รับแล้วในขณะนี้” แม้ว่าอาจจะยังไม่เห็นด้วยตากก็ตาม ความเชื่อพูดว่า “ข้าพเจ้าได้รับแล้ว ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้ามองเห็น ไม่ใช่เพราะข้าพเจ้าครอบครองแล้วจริงๆ แต่เพราะ

พระเจ้าทรงสัญญาไว้”

“ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง” (ฮีบรู ๑๑:๑) อีกฉบับการแปลของข้อนี้อ่านดังนี้ “ความเชื่อให้ความมั่นใจต่อสิ่งที่หวังไว้” ความเชื่อของเราให้ความมั่นใจต่อสิ่งนั้น ดังนั้นเราจึงพูดได้ว่า “สิ่งนั้นเป็นของข้าพเจ้าแล้ว”

บทที่ ๔

ส่วนที่สามของมนุษย์ คือ ร่างกาย

เรามาดูว่าข้อพระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างไรเกี่ยวกับร่างกาย อย่างที่เรากล่าวไว้ว่าวิญญาณของมนุษย์คือมนุษย์ภายใน เป็นส่วนของมนุษย์ที่รู้จักพระเจ้า ร่างกายคือมนุษย์ภายนอก เป็นฝ่ายธรรมชาติ เป็นบ้านที่เราอาศัยอยู่

“พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัว ของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” (โรม ๑๒:๑) เปาโลไม่ได้เขียนถึงคนบาปในข้อนี้ ท่านเขียนถึงธรรมิกชนที่โรม เพราะท่านกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย... ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลาย” ท่านขึ้นต้น

จดหมายของท่านว่า “เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรมผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน...” (โรม ๑:๗) ท่านบอกให้เราทำบางสิ่งบางอย่างกับร่างกายของเรา “ให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต...” (โรม ๑๒:๑) มันขึ้นอยู่กับเราเอง ถ้าเราไม่ทำอะไรกับร่างกายเราเลย ก็จะไม่มีการเกิดขึ้น

สังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่าให้ถวายตัวตนที่แท้จริงของท่านเองแด่พระเจ้า ถ้าคุณเป็นลูกของพระเจ้า คุณก็เป็นของพระองค์อยู่แล้ว คุณไม่สามารถให้ของแก่ใครสักคนโดยที่ของนั้นเป็นของคนนั้นอยู่แล้ว คุณไม่มีสิทธิ์เอาผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าของใครสักคนแล้วให้ผ้าเช็ดหน้าผืนนั้นแก่เขา มัน是他的อยู่แล้ว คุณไม่สามารถเอาารถของใครสักคนออกจากโรงรถของเขาแล้วให้รถคันนั้นแก่เขา มัน是他的อยู่แล้ว เช่นเดียวกันกับที่คุณไม่สามารถเอาสิ่งที่เป็นของพระเจ้าอยู่แล้วไปถวายพระเจ้า สิ่งนั้นเป็นของพระเจ้าอยู่แล้ว

เปาโลกล่าวในโรม ๑๒:๑ (ฉบับการแปล

ขยายความ) ว่า “...ท่านทั้งหลาย (มนุษย์ภายใน) ให้ถวายตัว (ร่างกาย) ของท่าน (เรือดินที่คุณอาศัยอยู่ภายใน)...” เราเป็นผู้ดูแลเรือดินนั้น ไม่ใช่พระเจ้า เราเองต้องถวายร่างกายของเราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย” ผมชอบการแปลอีกฉบับหนึ่ง ซึ่งกล่าวว่า “ซึ่งเป็นการปรนนิบัติฝ่ายวิญญาณของท่าน”

มีคนพูดว่า “ร่างกายมันไม่ได้สำคัญอะไรนักหรอก ยิ่งงายนี้ก็ไม่ได้ไปสวรรค์อยู่ดี” แต่สิ่งที่เราทำกับร่างกายของเรานั้นสำคัญต่อพระเจ้า พระองค์ทรงต้องการร่างกายที่ได้รับการเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงต้องการให้เราถวายร่างกายของเราเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต... ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย”

เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่ง

ใหม่ทั้งนั้น” (๒ โครินธ์ ๕:๑๗) คนมากมายพยายามทำให้คนเข้าร่วมคริสตจักร ต้องการให้คนเหล่านั้นทำตัวดีขึ้น ต้องการให้คนเหล่านั้นพยายามดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง แต่คุณรู้ไหม ผมไม่เคยพยายามดำเนินชีวิตให้ถูกต้องเลย ผมเพียงบังเกิดใหม่ จากนั้นเป็นต้นมา ผมก็ดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง

การดำเนินชีวิตให้ถูกต้องเป็นเรื่องที่ดี แต่ไม่สามารถทำให้คุณเป็นคริสเตียนได้ การนั่งในคริสตจักรเข้าวันอาทิตย์ไม่ทำให้คุณเป็นคริสเตียนไปกว่าการนั่งในโรงรถแล้วจะทำให้คุณเป็นรถ การดำเนินชีวิตให้ถูกต้องไม่ได้นำคุณไปสวรรค์ การบังเกิดใหม่ต่างหากที่จะนำคุณไปสวรรค์

การพยายามที่จะเป็นคนดีด้วยตัวคุณเอง ไม่ใช่การเป็นคริสเตียน แต่เป็นเพียงศาสนา การเป็นคริสเตียนคือการบังเกิดใหม่ การเป็นคริสเตียนคือการรับชีวิตนิรันดร์เป็นของประทาน เมื่อชีวิตนิรันดร์ซึ่งเป็นธรรมชาติและชีวิตของพระเจ้าได้ถูกส่งมอบเข้ามาในวิญญาณของคุณ ชีวิตนิรันดร์นี้จะเปลี่ยนคุณ ชีวิตของพระเจ้าที่

เข้ามาในหัวใจของมนุษย์ทำให้มนุษย์ภายใน (ตัวตนที่แท้จริง) เป็นคนใหม่ เราไม่ต้องทำให้ตัวเราเป็นคนใหม่ และเราก็ทำไม่ได้อยู่ดี อย่างไรก็ตาม เมื่อเราบังเกิดใหม่ เราเป็นคนใหม่พร้อมด้วยธรรมชาติใหม่ เพราะเปาโลกล่าวว่า “สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป (ธรรมชาติเดิมของเราซึ่งเต็มไปด้วยบาป) นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (๒ โครินธ์ ๕:๑๗)

หลังจากที่เราบังเกิดใหม่ เรายังคงมีปัญหากับเนื้อหนัง เราไม่ได้มีปัญหากับตัวตนที่แท้จริงของเรา บางคนพูดว่า “คุณจะต้องตายจากตัวเก่าหรือตัวตนเดิม” อย่างไรก็ตาม เมื่อคุณบังเกิดใหม่ ตัวตนเก่าตายไปแล้ว และคุณมีตัวตนใหม่แทนที่ สิ่งที่คุณต้องทำก็คือ ตายต่อเนื้อหนัง

แต่คุณอาจพูดว่า เนื้อหนังไม่ใช่ตัวตนเดิมหรือ ไม่ใช่ครับ เนื้อหนังของคุณก็คือร่างกายเดิม เนื้อหนังเดิมที่เคยเป็นก่อนที่คุณจะได้รับความรอด แต่มนุษย์ที่อยู่ภายใน (ซึ่งเป็นตัวตนเดิมของคุณได้กลายเป็นตัวตนใหม่แล้ว เป็นคนใหม่ในพระคริสต์ มนุษย์ภายในนี้

ได้กลายเป็นคนใหม่ และเมื่อเป็นคนใหม่แล้ว “สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” เขาเป็น “คนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว” ในพระคริสต์

ร่างกายไม่ใช่ของใหม่ อย่างไรก็ตาม เมื่อพระคริสต์เสด็จมา เราจะมีร่างกายใหม่ ในขณะนี้พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราทำบางสิ่งบางอย่างกับร่างกายของเรา ให้ถวयर่างกายเป็น “เครื่องบูชาที่มีชีวิต...” พระองค์ทรงคาดหวังให้เราควบคุมร่างกายของเราและไม่ปล่อยให้ร่างกายครอบงำเรา พระองค์ไม่ทรงต้องการให้เราเป็นคริสเตียนเนื้อหนัง หรือคริสเตียนที่ “ถูกร่างกายปกครอง” พระองค์ทรงคาดหวังว่าเราจะทำเช่นเดียวกันกับที่เปาโลกล่าวไว้ใน ๑ โครินธ์ ๙:๒๗ “แต่ข้าพเจ้าก็ทบตีร่างกายให้มันแข็งจนอยู่มือ เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้”

ในข้อนี้เปาโลกล่าวอีกครั้งว่าเราต้องทำบางสิ่งบางอย่างกับร่างกายของเราเอง ท่านกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าควบคุมร่างกายของข้าพเจ้า... ข้าพเจ้าทำให้มันเชื่อฟัง...”

ใครคือ “ข้าพเจ้า” ที่กล่าวถึงในข้อนี้ “ข้าพเจ้า” คือมนุษย์ซึ่งอยู่ภายใน ถ้าร่างกายคือตัวตนที่แท้จริงของคุณ เปาโลก็คงต้องพูดว่า “ข้าพเจ้าควบคุมตัวเอง... ข้าพเจ้าทำให้ตัวเองเชื่อฟัง” แต่ท่านไม่ได้กล่าวไว้แบบนั้น ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าควบคุมร่างกายของข้าพเจ้าและทำให้มันเชื่อฟัง” ดังนั้น “ข้าพเจ้า” ที่เปาโลกล่าวถึงในข้อนี้คือตัวตนที่แท้จริง คือ มนุษย์ที่อยู่ภายใน หรือมนุษย์ภายในหัวใจ หรือมนุษย์นิรันดร์นั่นเอง

ถ้าเช่นนั้นเราอาจถามว่า “ทำให้ร่างกายเชื่อฟังอะไร” คำตอบก็คือ เชื่อฟังมนุษย์ภายใน เราไม่ปล่อยให้ร่างกายของเราครอบงำเรา เราไม่ปล่อยให้ร่างกายของเราปกครองเรา เราปกครองร่างกายของเรา มนุษย์ภายในจะต้องปกครองร่างกาย

อย่างไรก็ตาม สำหรับคนส่วนใหญ่ ร่างกายของพวกเขาปกครองเขาเอง และนี่คือสิ่งที่ทำให้เขายังคงเป็นคริสเตียนทารกต่อไป

นี่คือสิ่งที่ทำให้เป็นคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนัง ก่อนหน้านี้นี้ ในจดหมายถึงโครินธ์ฉบับนี้ เปาโลตักเตือนพวกเขา เพราะความจริงก็คือพวกเขาเหล่านั้นยังคงเป็น คริสเตียนทาร์ก จากนั้นท่านกล่าวว่า “ท่านทั้งหลายยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” (๑ โครินธ์ ๓:๓) การแปลอีกฉบับหนึ่ง คำที่ใช้แปลในข้อนี้ว่า “ฝ่ายเนื้อหนัง” ได้แปลว่า “ถูกร่างกายปกครอง” คริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังคือคริสเตียนที่ถูกร่างกาย ปกครอง พวกเขาปล่อยให้ร่างกายปกครองตนเอง เปาโลกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “ท่านทั้งหลาย ประพฤติตามมนุษย์สามัญหรือดำเนินชีวิตแบบ คนทั่วๆ ไป” กล่าวได้ว่า พวกเขาทำสิ่งต่างๆ และดำเนินชีวิตเหมือนคนที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ พวกเขา เป็น “มนุษย์สามัญ” แทนที่จะเป็นมนุษย์ที่ได้รับการ เปลี่ยนแปลงอย่างเหนือธรรมชาติซึ่งดำเนิน ชีวิตด้วยชัยชนะในพระเยซูคริสต์

ทางเลือกเป็นของเรา เราสามารถปล่อยให้ ร่างกายของเราครอบงำเราต่อไปก็ได้ถ้าเรา ต้องการ ร่างกายนั้น ถ้าเรายอมมัน มันจะ ต้องการทำสิ่งที่มันเคยทำตลอดมาต่อไปเรื่อยๆ

หรือเราสามารถเลือกที่จะควบคุมร่างกายของเรา
มนุษย์ภายในของเราสามารถปกครองร่างกาย
และถวายเป็นเครื่องบูชาที่มี
ชีวิตได้

บทที่ ๕

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่อยู่ในมนุษย์ภายใน

ส่วนของธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์
ที่ติดต่อพระเจ้าคือวิญญาณของมนุษย์ วิญญาณ
คือ ตัวตนที่แท้จริงหรืออย่างที่เราพูดกันว่า
มนุษย์ภายใน มนุษย์ภายในหัวใจ วิญญาณของ
มนุษย์นั่นเองที่ได้รับชีวิตนิรันดร์ ถึงแม้ว่าสักวัน
เราจะมีร่างกายใหม่ แต่เรามีชีวิตใหม่ในขณะนี้แล้ว

เมื่อคนๆ หนึ่งบังเกิดใหม่ ชีวิตนิรันดร์
ได้ถูกประทานแก่วิญญาณของเขา ประทานแก่
มนุษย์ภายใน “เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือ
ความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิต
นิรันดร์...” (โรม ๖:๒๓) ชีวิตนิรันดร์คือชีวิตและ
ธรรมชาติของพระเจ้า เป็นชีวิตแบบพระเจ้า
พระเยซูตรัสว่า “เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตใน

พระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้
พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น” (ยอห์น ๕:๒๖)
พระเยซูตรัสในข้อนี้ว่าพระองค์ พระบุตรมีชีวิต
แบบเดียวกันกับที่พระบิดาเจ้ามี จากนั้นในยอห์น
บทที่ ๑๐ พระเยซูตรัสว่า “...เราได้มาเพื่อเขาทั้ง
หลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์”
(ยอห์น ๑๐:๑๐)

ดังนั้นเราจึงเห็นได้ว่าชีวิตของพระเจ้าที่
เข้ามาในวิญญาณของเราคือ ธรรมชาติและชีวิต
ของพระเจ้าซึ่งสร้างวิญญาณของเราขึ้นมาใหม่
และทำให้เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์

ธรรมชาติของพระเจ้าคือความรัก ดังนั้น
ถ้าผู้ใดบังเกิดใหม่ เขาจะเต็มไปด้วยความรักของ
พระเจ้า “ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้
แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวก
ของเรา” (ยอห์น ๑๓:๓๕) “เราทั้งหลายรู้ว่า
เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรา
รักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รัก ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความ
ตาย ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตนผู้นั้นก็เป็นผู้
ฆ่าคน และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ผู้ฆ่าคนนั้น

“ไม่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย” (๑ ยอห์น ๓:๑๔, ๑๕) ยอห์นกล่าวว่าไว้ในข้อนี้ว่าถ้าผู้ใดผ่านพ้นจากชีวิตเก่าซึ่งมีความตายฝ่ายวิญญาณเข้าสู่ชีวิตใหม่ซึ่งครบบริบูรณ์นิรันดร์ เขาจะเต็มไปด้วยความรัก ถ้าเขามีชีวิตนิรันดร์ในเขา เขาจะไม่มี ความเกลียดชังอยู่ภายใน แต่เขาจะมีความรัก

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นตัวแทนซึ่ง ประทานชีวิตนิรันดร์แก่เราผ่านทางพระคำ และ โดยทางความเชื่อมั่นในพระคำได้นำเรามาถึง พระคริสต์ จากนั้นพระวิญญาณจะทรงเป็นพยาน ภายในหัวใจของเราว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า (โรม ๘:๑๖)

แม้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงมีบทบาท สำคัญในการประทานชีวิตใหม่แก่เรา แต่การรับ พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังมีมากกว่านี้ หลังจากนั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาประทับภายในเรา ในฐานะผู้ปลอบโยน พระผู้ช่วยและผู้นำทาง ไม่นานมานี้เอง มีผู้หญิงคนหนึ่งมาบอกผมว่า เธอถูกสอนมาโดยตลอดว่าถ้าใครคนหนึ่งได้รับความรอด เขาก็มีพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่เขา

ก็จะได้รับเพียงเท่านั้น เขาจะไม่ได้รับอะไรจากพระวิญญาณบริสุทธิ์มากกว่าที่เขาได้รับเมื่อเขาบังเกิดใหม่

ก็จริงอยู่อย่างที่เรากล่าวไว้แล้วว่า ลูกของพระเจ้าเกิดจากพระวิญญาณ และพระวิญญาณทรงเป็นพยานแก่เขา แต่เมื่อเราดูในหนังสือกิจการ เราเห็นบรรดาอัครทูตสอนว่า ยังมีฟิลิปไปยังเมืองสะมาเรีย และประกาศเรื่องของพระคริสต์ ประชาชนเชื่อคำเทศนาของฟิลิปเรื่องพระเยซูและแผ่นดินของพระเจ้า และพวกเขาได้รับบัพติศมาในน้ำ

จากนั้นเราอ่านพบว่า “เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวาระของพระเจ้าแล้ว จึงให้เบโตรกับยอห์นไปหาเขา ครั้งเบโตรกับยอห์นไปถึงก็อธิษฐานเพื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น” (กิจการ ๘:๑๔-๑๖)

เบโตรและยอห์นไม่ได้อธิษฐานให้ชาว

สะมาเรียบังเกิดใหม่ พวกเขาได้รับพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดแล้ว และเปโตรกล่าวว่าพวกเขา “บังเกิดใหม่โดยพระคำของพระเจ้าซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่ตลอดกาล” (๑ เปโตร ๑:๒๓)

เราอ่านไปแล้วว่าเปโตรและยอห์นวางมือบนผู้เชื่อใหม่เหล่านี้แล้ว “เขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์” (กิจการ ๘:๑๗) ดังนั้นเราจึงเห็นได้จากข้อนี้ว่าการรับพระวิญญานบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้รับ ความรอด

เมื่อพระวิญญานบริสุทธิ์เสด็จมาประทับภายในเรา พระองค์ไม่ได้ประทับในหัวของเรา แต่ทรงประทับในหัวใจของเรา หัวของเราคือสิ่งที่ขัดขวางเราเสียเป็นส่วนใหญ่ในการรับประสบการณ์นี้ เพราะหัวนั้นครอบงำลึนมากเสียจนหัวไม่ยอมยกยอจำนวนลึนนั่น ต่อพระวิญญานบริสุทธิ์นั้นเป็นเหตุให้บางคนต้องดิ้นรนต่อสู้ในการพยายามที่จะรับพระวิญญานบริสุทธิ์

มีเพียงสาเหตุเดียวเท่านั้นที่ร่างกายของเรากลายเป็นวิหารของพระวิญญานบริสุทธิ์ นั่น

เป็นเพราะร่างกายของเราเป็นวิหารหรือบ้านของ
วิญญาณของเรานั้นเอง ถ้าพูดกันในแง่นี้
พระวิญญาณทรงประทับอยู่ในร่างกายของเรา
อย่างไรก็ตาม พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ทรง
ประทับอยู่ในร่างกายของเรา พระองค์ทรงประทับ
อยู่ในวิญญาณของเรา “...พระองค์ผู้ทรงอยู่ใน
ท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก” (๑
ยอห์น ๔:๔) สมิธ วิกเกิลส์เวิร์ธกล่าวว่า “ภายใน
ของข้าพเจ้านั้นใหญ่กว่าภายนอกของข้าพเจ้าพันเท่า”

“เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณ
บริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณ
ทรงโปรดให้พูด” (กิจการ ๒:๔) พระคัมภีร์กล่าว
ถึงการเริ่มเพลงมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า
“เขาเหล่านั้น... เริ่มพูดภาษาอื่นๆ...” เขาเหล่านั้น
เป็นผู้พูดตามที่ “พระวิญญาณทรงประทานคำพูด
แก่พวกเขา” ตัวตนที่แท้จริงคือมนุษย์ภายใน
และเมื่อเราพูดภาษาอื่นๆ เราพูดจากหัวใจ จาก
วิญญาณของเรา จากมนุษย์ภายใน ร่างกาย
ของเราไม่ได้พูด แม้เราจะใช้อยู่ในการพูด
ก็ตาม และก็ไม่ได้มาจากความคิดของเรา เปาโล

กล่าวว่า “เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐาน” (๑ โครินธ์ ๑๔:๑๔)

เมื่อพระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์เกี่ยวกับพระวิญญานบริสุทธิ์ที่ทรงสัญญาไว้ พระองค์ตรัสว่า “... ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่ม ผู้ที่วางใจในเราตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘แม่น้ำที่มีน้ำธารงชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น’ สิ่งที่พระเยซูตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาน ซึ่งผู้ที่วางใจในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญานให้ เพราะพระเยซูยังมิได้ประสบเกียรติกิจ” (ยอห์น ๗:๓๗-๓๙) พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่าพระวิญญานบริสุทธิ์จะประทับอยู่ “ภายในส่วนลึกที่สุด” ของผู้นั้น ในวิญญานของผู้นั้น

ดังนั้นเราเห็นว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ได้ประทับอยู่ภายในหัวของเราหรือในความคิดของเรา พระองค์ทรงประทับอยู่ในหัวใจของเรา บางคนอาจพูดว่า “แต่ข้าพเจ้าไม่รู้ลึกถึงพระองค์ พระองค์อาจจะเสด็จจากไปแล้วก็ได้”

ถ้าพระองค์เสด็จมาแล้ว พระองค์ก็ยังคงอยู่ที่นั่น เพราะพระเยซูตรัสว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป” (ยอห์น ๑๔:๑๖) พระสัญญานี้ไม่ได้พูดว่าจะมาอยู่สักสองสัปดาห์หรือเดือนหนึ่ง ข้อพระคัมภีร์นี้กล่าวว่า “ตลอดไป” พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้เสด็จมาแล้วก็เสด็จไป เมื่อเราต้อนรับพระองค์ พระองค์จะทรง “อยู่กับท่านตลอดไป”

“แต่ถ้าผมทำผิด พระองค์จะทรงจากผมไปไหม”

พระองค์จะไม่ทรงจากคุณไปหรอก พระองค์จะยังทรงประทับอยู่ภายในพยายามช่วยเหลือคุณ หลังจากดาวิดกระทำความบาปโดยการล่วงประเวณีและฆาตกรรม ท่านกลับใจและอธิษฐานว่า “... ขออย่าทรงนำวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์” (สดุดี ๕๑:๑๑) ผ่านล่วงเลยมาจนถึงเวลาที่ดาวิดอธิษฐานในข้อนี้ แล้วนั้นเห็นได้ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ยังไม่ได้เสด็จจากท่านไป และพระองค์ก็ไม่เคยเสด็จจาก

ไป เราอาจทำให้พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัย แต่พระองค์จะ “อยู่กับเราตลอดไป”

เพราะพระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ได้ประทับในความคิดของเรา พระองค์ไม่ได้ทรงสื่อสารโดยตรงกับความคิดของเรา พระองค์ทรงประทับในวิญญานของเราและทรงสื่อสารกับเราทางวิญญานของเรา แน่หนอว่าวิญญานของเรามีอิทธิพลต่อกระบวนการทางปัญญาของเราจากภายใน

เมื่อพระเยซูตรัสถึงพระวิญญานบริสุทธิ์ที่พระองค์ทรงสัญญาจะประทาน พระองค์ตรัสว่า “เมื่อพระวิญญานแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว...เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน...” (ยอห์น ๑๖:๑๓) พระเยซูตรัสไว้ก่อนแล้วว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป” จากนั้นพระองค์ตรัสต่อไปว่า “...เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น ๑๔:๑๗)

พระเยซูตรัสว่าพระวิญญานบริสุทธิ์ซึ่ง

ประทับอยู่ในเรา “... จะไม่ตรัสโดยผลการ แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน...” (ยอห์น ๑๖:๑๓) พระเยซูตรัสว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสที่พระองค์ตรัสนี้ไม่ได้พูดถึงเรื่องภาษาแปลกๆ เพราะว่าพระวิญญาณไม่ใช่ผู้พูดภาษาแปลกๆ เราต่างหากที่เป็นผู้พูดภาษาแปลกๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด พระเยซูตรัสว่าเมื่อพระวิญญาณตรัส “... พระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น” (ยอห์น ๑๖:๑๓) พระองค์จะทรงทำเช่นนั้นได้อย่างไร พระองค์จะตรัสในวิญญาณของเราเพราะนั่นคือที่ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ วิญญาณของเราจึงได้รับข้อมูลจากพระวิญญาณบริสุทธิ์

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ได้เกิดขึ้นกับผมนั้น เริ่มต้นจากภายใน นั่นเป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงเริ่มงาน เมื่อเราได้รับความรอด พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเคลื่อนอยู่เหนือวิญญาณของเราและเรา รู้ชัดภายในถึงความบาป เราสัมผัสการรื้อให้ตอบสนองพระเจ้า บางสิ่งเกิดขึ้นภายใน จากนั้นเราเริ่มมีความคุ้นเคยกับพระวิญญาณบริสุทธิ์

เมื่อพระองค์ตรัสกับวิญญานของเรา

บนเตียงที่ผมล้มป่วยนั่นเองที่ผมได้เริ่มเรียนรู้ที่จะฟังเสียงภายใน ตอนนั้นผมไม่ทราบวิธี ไม่มีใครสอนผม ผมต้องเรียนรู้ด้วยตัวเอง เพียงแต่ถ้าผมได้เริ่มเรียนรู้ก่อนหน้านี้ ผมคงไม่ต้องนอนมาตลอดสิบหกเดือน แต่ผมไม่ได้ฟัง พระองค์ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตาทรงพยายามเปิดพระคำของพระเจ้าต่อผม ทรงพยายามให้ผมกระทำตามพระคำนั้น แต่ผมไม่ทำตามนั้นเพราะความคิดในฝ่ายธรรมชาติของผมไม่ยอมให้ผมทำ มันไม่อนุญาตให้ผมกระทำโดยความเชื่อ

ผมก็จะอธิษฐานและรู้สึกเป็นสุขเพราะพระเจ้าจะทรงให้เราเป็นสุขเมื่อเราอธิษฐาน แต่ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเราได้รับคำตอบจากคำอธิษฐานของเรา คนจำนวนมากตั้งพื้นฐานความเชื่ออยู่กับความรู้สึกจึงถูกหลอกมาโดยตลอด ทั้งๆ ที่พวกเขาควรตั้งพื้นฐานความเชื่ออยู่บนพระคำของพระเจ้า

ผมจะตรวจการเต้นของหัวใจดูว่าผมหายแล้วหรือยัง ผมจะมองขาเสียๆ ของผมดูว่า

ผมจะเดินได้หรือไม่ พอเห็นว่าผมไม่ได้ดีขึ้นเลย ผมก็จะร้องต่อพระเจ้าว่า “ทำไม”

ในที่สุดเวลานั้นก็มาถึง เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้ผมฟังพระคำ พระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงนำเราตรงตามพระคำเสมอ พระองค์ทรงเป็นผู้ประพันธ์พระคำที่บันทึกไว้ มาระโก ๑๑:๒๔ คือข้อพระคัมภีร์ที่นำผมออกจากเตียงที่ผมล้มป่วย “*ขณะที่ท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น*”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับหัวใจของผม ให้ใส่ใจกับประโยคสุดท้ายของข้อนั้น “และท่านจะได้รับสิ่งนั้น” และให้ทำราวกับข้อนี้เป็นจริงแล้ว คุณอาจพูดว่า “คุณได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าได้อย่างไร” ผมไม่ได้ยินเสียงใดๆ ในฝ่ายธรรมชาติ ผมไม่ได้ยินเสียงใดๆ ทั้งสิ้นด้วยหูของผมเอง ผมได้ยินจากภายใน ผมได้ยินพระองค์ตรัสอย่างชัดเจนกับวิญญาณของผม

มนุษย์เชื่อด้วยหัวใจ ด้วยวิญญาณ เรายินยัตบนพระคำของพระเจ้าด้วยมนุษย์ภายในนี้เอง (ฉบับภาษาไทย ส่วนลึกในใจ จิตใจภายใน)

ไม่ใช่ด้วยหัวหรือด้วยความคิดของเรา อาจมีความสงสัยทุกประเภทในความคิดของคุณทั้งที่คุณเชื่อในหัวใจของคุณ ผมเคยมีความสงสัยทุกประเภทในหัวของผมแต่มันก็ไม่ขัดขวางผมเลย และมันก็จะไม่ขัดขวางคุณเช่นกันเว้นแต่คุณจะยอมให้มันขัดขวาง จวบจนเมื่อผมเชื่อฟังเสียงภายในและยึดมั่นในพระสัญญาในพระคำของพระเจ้า และเมื่อผมอ้างสิทธิการรักษาที่เป็นของผมว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ทำสำเร็จแล้วโดยไม่สนใจว่าหลักฐานภายนอกจะตรงกันข้ามเพียงใด และนั่นก็เป็นเวลาที่พระเจ้าทรงปลดปล่อยผมจากคำตัดสินของแพทย์ที่ว่าผมต้องตายสถานเดียว

พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงสามารถช่วยเราได้ ทรงสามารถสอนเราและทำงานผ่านเรา เพียงแต่เราจะเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อพระองค์มากขึ้น เราจะไม่สามารถเรียนรู้การทำแบบนี้ได้ในเวลาเพียงข้ามคืน และเราก็ไม่ควรท้อใจเมื่อเรายังไม่เข้าใจ การที่คุณไปโรงเรียนวันเดียว คุณก็คงไม่เลิกไปแล้วพูดว่า “ฉันเรียนรู้หมดแล้ว” คุณต้องไปต่อเนื่องและเรียนอย่างต่อเนื่อง เรื่อง

ฝ่ายวิญญาณก็เช่นกัน ในระหว่างที่เรากำลังเรียนรู้ ก็ไม่มีทางที่จะไม่พลาดพลั้งไปบ้าง พอคุณหัดขับรถ ครั้งแรกแล้วรถเกิดปิ่นเกาะกลางถนน คุณก็คงไม่เลิกความพยายามที่จะขับรถ คุณยังขับต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าคุณจะขับเป็น เราต้องดำเนินฝ่ายวิญญาณต่อไปเช่นกัน “ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะเสด็จมาใกล้ท่าน” (ยากอบ ๔:๘)

เสียงภายในเดียวกันนี้เองที่นำผมเข้ามา ยังการบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ครั้งแรกที่ผมได้ยินบางคนเทศนาเกี่ยวกับประสบการณ์นี้ ผมปิดหูไม่ฟังเนื้อความเพราะผมคิดว่าคนพวกนั้นมีความเข้าใจที่ผิด ในที่สุดพระวิญญาณบริสุทธิ์เสียงเดิมจากภายในผมตรัสกับวิญญาณของผมว่า “ทำไมไม่ดูว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร” พระองค์ทรงนำผมไปยังข้อพระคัมภีร์ต่างๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้และจากนั้นผมก็ยอมรับเรื่องนี้ ผมดำเนินในความสว่างที่พระวิญญาณทรงส่องภายในวิญญาณของผมและก็ได้รับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระธรรมสุภาสิต ๒๐:๒๗ กล่าวว่า

“มโนธรรมของมนุษย์เป็นประทีปของพระเจ้า ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขาทั้งสิ้น” นั้นหมายความว่าพระเจ้าทรงใช้วิญญาณของเราเพื่อประทานแสงสว่างกับเรา ทรงนำและประทานทิศทางแก่เรา พระองค์ตรัสกับวิญญาณของเราโดยพยานภายใน “เพราะว่าพระวิญญาณของพระเจ้า ทรงนำผู้ใด ผู้นั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า” (โรม ๘:๑๔)

วิญญาณของเราเองมีเสียงเช่นกัน เราเรียกว่าจิตสำนึก หรือสัญชาตญาณ บางครั้งคนในโลกเรียกว่าการสังหรณ์ใจ นี่ก็คือการที่วิญญาณของเราพูดกับเรา ไม่ว่าคนนั้นจะรอดหรือไม่ก็ตาม ตัวตนของเขาคือวิญญาณและสามารถรับรู้บางสิ่งในวิญญาณของเขาได้ และเสียงภายในนี้ก็หาทางให้คำแนะนำแก่ความคิดของเรา

มีอยู่หลายต่อหลายครั้งถ้าเราเพียงแต่ติดตามเสียงภายในไปเราก็จะสามารถป้องกันตนเองให้ไม่ต้องประสบกับความปวดร้าวใจ ถ้าเพียงแต่เราติดตามพยานภายในไปเราคงไม่ลงทุนและสูญเสียเงินไปอย่างที่เกิดขึ้นในอดีต ถ้าเพียงแต่

เราฟังเสียงภายในนี้ไปเราก็คงไม่ร่วมธุรกิจและ
เป็นหุ้นส่วนธุรกิจอย่างที่ทำไปแล้ว เราคงไม่เลือก
คบบางคนเป็นเพื่อน ผมเห็นคนหนุ่มสาวที่ดี
ต้องหลงเข้าไปอยู่ในกลุ่มที่ผิด คบเพื่อนผิด และ
ถูกชักนำออกจากพระเจ้า มีสิ่งผิดพลาด
มากมายที่เราคงไม่ทำลงไปถ้าเราฟังพระวิญญาณ
ของพระเจ้า

ผมรับคำเชิญของศิษยาภิบาลท่านหนึ่ง
ให้จัดการฟื้นฟูในคริสตจักรของเขาหลายปีมาแล้ว
ในขณะนั้นผมไม่ได้รับการทรงนำเป็นพิเศษเกี่ยวกับการ
ประชุมไม่ว่าจะรับหรือไม่รับคำเชิญ ผมแค่
คิดว่าไปที่นั่นคงไม่เป็นไร ในระหว่างการ
ประชาสัมพันธ์เรื่องงานฟื้นฟูก่อนจะถึงกำหนด
การประชุมในคริสตจักรแห่งนี้ ผมกำลังอธิษฐาน
เพื่อการประชุมช่วงค่ำ ในระหว่างอธิษฐานผม
สัมผัสได้จากภายในว่าผมไม่ควรเดินทางไปยังอีก
คริสตจักรหลังจากจบการประชุมที่คริสตจักร
แห่งนี้ ที่ผมสัมผัสนั้นมันเป็นมากกว่าความรู้สึก
ผมทำเป็นไม่สนใจโดยบอกตนเองว่าที่ผมสัมผัส
ได้นี้เดี๋ยวก็คงหมดไปเอง และเมื่อผมเสร็จสิ้น

จากการอธิษฐานฝ่ายวิญญาน มันก็หมดไปจริงๆ

วันถัดมาในระหว่างที่ผมอธิษฐานอีกครั้ง
เสียงภายในก็ปรากฏอยู่ที่นั่นกระตุ้นผมเพื่อจะไม่
เดินทางไปยังอีกคริสตจักร ผมไม่เข้าใจ ผมสัญญา
กับศิษยาภิบาลแล้วว่าผมจะไปคริสตจักรของเขา
ผมได้พูดไปแล้ว โฆษณาก็เสร็จแล้ว ผมจะต้องไป
ยิ่งกว่านั้น นี่ก็เป็นเพียงการประชุมเดียวที่ผม
กำหนดไว้แล้ว ผมใช้เหตุผล “นี่เป็นประตูเดียว
ที่เปิดอยู่ตอนนี้ ดังนั้นผมไปแน่” เมื่อผมลุกขึ้น
จากที่ๆ ผมอธิษฐาน สัมผัสภายในก็จากไปอีกครั้ง
และผมก็ไม่คิดอะไรอีก วันถัดมาในระหว่าง
อธิษฐาน พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงกระตุ้นผม
อีกครั้งเพื่อจะไม่ไปที่คริสตจักรนั้น แต่ผมก็ไม่ได้
สนใจกับความรู้สึกนั้น

เมื่อผมไปถึงคริสตจักรนั้นผมเห็นว่า
ศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งนั้นกำลังประสบ
ปัญหา ผมสงสารคนที่มาประชุมด้วยสาเหตุบาง
ประการ แต่ผมบอกศิษยาภิบาลว่า อย่างไรก็ตาม
ผมก็จะเทศนาให้เขาหนึ่งสัปดาห์เพราะผมทราบ
ว่าจะมีคำถามมากมายถ้าผมจากไปหลังจากเทศนา

ไปเพียงไม่กี่วัน

แม้จะมีโรงแรมที่สะดวกสบายหลายแห่งในตัวเมือง และถึงแม้ตัวศิษยาภิบาลเองจะอยู่ในบ้านอันสวยงาม แต่เขาพาเราไปยังที่พักของนักประกาศขนาดพอๆ กับเล้าไก่ซึ่งอยู่หลังบ้านเขา เขาพูดว่า “ผมจำเป็นต้องระดมเงินถวายอีกเล็กน้อยจากงานประชุมนี้และถ้าเรามีเหลือเราจะมอบให้คุณ เราหวังว่าเราคงให้คุณได้สัก ๒๕ เหรียญหรือ ๕๐ เหรียญในสัปดาห์นี้” ผมเห็นแล้วว่าเขาวางแผนจัดการประชุมนี้ไม่ใช่เพื่อให้คนรับความรอด แต่เพื่อหาเงิน

ผมพากลุ่มนักประกาศไปกับผมด้วย พวกเขาต้องเดินทาง ๑๒๐๐ ไมล์กว่าจะมาถึงที่นั่น ผมต้องจ่ายค่าเดินทางของพวกเขาทั้งหมดรวมทั้งของผมเองด้วย ผมจ่ายค่าอาหารให้กับพวกเขาและให้เขาได้พักในโรงแรมที่ตีรวมทั้งค่าใช้จ่ายของผมเอง และพอปลายสัปดาห์ผมได้รับเงินถวาย ๔๐ เหรียญ ผมต้องไปธนาคารเพื่อกู้ยืม ๓๐๐ เหรียญเพื่อที่จะสามารถเดินทางออกจากเมืองและไปยังการประชุมต่อไปของผมได้ ไม่

จำเป็นต้องพูดอะไรอีกแล้ว การไม่เชื่อฟังการ
ยินทรานของเสียงภายในนั้นเป็นบทเรียนราคาแพง
แต่ก็เป็นบทเรียนที่ดีสำหรับผม

เราต้องเรียนรู้ที่จะให้วิญญานของเรา
ครอบครองความคิดของเราหากเราจะเป็นคริสเตียน
ที่ประสบความสำเร็จ การดำเนินโดยความเชื่อ
หมายถึงการดำเนินโดยพระคำและให้หัวใจของ
เราหรือมนุษย์ภายในควบคุมเรา

หลังจากนั้นประมาณสามเดือนผมจัด
การประชุมและได้รับพระพรอย่างมากจากองค์
พระผู้เป็นเจ้า การเงินดีมากและผมเริ่มที่จะ
สามารถชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ ผมได้รับคำเชิญ
มากมายให้จัดการฟื้นฟูทันทีหลังจากการประชุม
ครั้งนี้จบสิ้นลง แต่ดูเหมือนว่าผมจะไม่สามารถ
พยานภายในว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้
ผมไปที่ใด ผมไม่ได้กำลังตั้งใจฟังเสียงใดเสียงหนึ่ง
ผมเพียงรอสัญญาณจากภายในผมว่าจะรับคำเชิญ
ไหนดี อย่างไรก็ตามดูเหมือนผมจะไม่สามารถ
สัญญาณให้ไปที่ไหนเลย

เวลาก็กาลังลงทุกทีในขณะที่ผมมาถึงสัปดาห์

สุดท้ายของการประชุมนั้นและผมรู้ว่ามันเป็น
การยากที่จะเริ่มอีกการประชุมหนึ่งโดยมีเวลาแจ้ง
ให้ทราบล่วงหน้าสั้นมากขนาดนั้น เพราะจะต้อง
มีการประกาศและลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์
ท้องถิ่นเป็นต้น ผมบอกกับภรรยาว่า “ผมต้องทำ
อะไรสักอย่าง ผมคิดว่าผมจะโทรหาคุณ
เพราะเขาขอให้ผมไปจัดการประชุมในเมืองของ
เขาหลายครั้งแล้ว วันนี้วันพุธ ถ้าผมโทรหา
เขาคืนนี้เขาก็จะสามารถลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์
วันรุ่งขึ้นได้ และเราก็สามารถเริ่มการประชุมใน
คืนวันจันทร์ถัดไปได้”

ผมออกไปอีกห้องหนึ่ง ยกหูโทรศัพท์จะ
โทรหาเขา ในขณะนั้น เสียงจากภายใน (คราวนี้
ไม่ใช่พยานภายใน) ทำให้ผมตกใจจนต้องกระโดด
เสียงนั้นกล่าวว่า “อย่าโทร อย่าโทร” ผมยกหูแล้ว
แต่ยังไม่ได้หมุน ผมวางหู “พระองค์ แล้วลูก
จะทำอะไรต่อไป” ผมทูลถาม “ลูกไม่มีงานประชุม
อีกเลยยาวไปถึงเดือนมิถุนายน และลูกยังมี
ค่าใช้จ่ายต่างๆ แล้วลูกจะทำอย่างไรต่อไป”

คราวนี้ผมไม่ได้ยินเสียงอะไรอย่างคราว

ก่อน แต่ภายในผมดูเหมือนมีบางสิ่งลอยออกจากตัวตนภายในและพูดว่า “รอไปก่อน” นั่นไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำ แต่ผมทราบว่าผมได้ยินจากพระเจ้า ดังนั้นผมจึงกลับห้อง

ภรรยาของผมถาม “เขาว่าอย่างไรบ้างคะ”

“ผมไม่ได้โทรหาเขา” ผมตอบ

“คุณไม่ได้โทรหรือ ทำไมคะ”

“องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งไม่ให้ผมโทร”

ผมพูด และเธอพอใจกับคำตอบนั้น

คำวันถัดมาเราคุยถึงแผนสำหรับการประชุมฟื้นฟูครั้งต่อไปของเราอีกครั้ง ผมพูดว่า “ผมต้องทำอะไรบางอย่าง มันจำเป็น ผมรอมานานพอแล้ว ผมต้องทำอะไรบางอย่างเพราะยังมีค่าใช้จ่ายต่างๆ ที่ผมต้องชำระ” มันคงสายเกินกว่าจะเริ่มการประชุมที่ผมคิดไว้คืนก่อนเพราะเกินกำหนดที่จะลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์แล้ว ผมนึกถึงศิษยาภิบาลคนหนึ่งที่อยู่ห่างไป ๒๐๐ ไมล์ ซึ่งเคยขอให้ผมไปที่คริสตจักรของเขาได้ทุกเมื่อที่ผมสามารถไปได้ แม้จะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าเพียงหนึ่งวันก็ตาม

ผมลุกขึ้นเดินไปโทรหาเขา ขณะที่ยกหู และเริ่มหมุน เสียงจากภายในผมพูดอีกครั้งว่า “อย่าโทร”

ผมแย้ง “แต่พระองค์ แล้วลูกจะทำอย่างไรต่อไป ลูกต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป ลูกต้องพ่อบ้าน เลี้ยงลูกๆ ชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ และลูกก็ไม่เห็นว่าจะมีรายได้ใดๆ เข้ามาเลยนอกจากเงินถวายคืนวันอาทิตย์นี้ แน่แน่นอนว่าพระองค์มีที่ไหนสักแห่งที่พระองค์ทรงต้องการให้ลูกไป และทรงมีบางสิ่งที่คุณต้องการให้ลูกทำ”

พระองค์ทรงตอบเพียงว่า “รอก่อน”

เมื่อผมแสวงหาการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมวางใจเท่าๆ กันไม่ว่าพระองค์จะไม่ตรัสอะไรเลยหรือตรัสก็ตาม ในเวลาเช่นนี้เราจะได้เรียนรู้จริงๆ ถึงวิธีที่จะวางใจพระเจ้า พักสงบในพระสัญญาและพึงพาพระองค์อย่างแท้จริง

ดูเหมือนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงให้ผมอยู่กับที่ไปก่อนเพราะพระองค์ทรงมีบางสิ่งที่ดีสำหรับผมและถ้าผมออกไปที่อื่นผมก็จะพลาดจากนั้นมีความรู้มาถึง ผมไม่สามารถบอกคุณได้ว่า

ผมได้มาอย่างไรหรือความรู้นั้นมาถึงผมได้
อย่างไร ผมเพียงแต่รู้ภายในผมว่าเช้าวันถัดไป
ศิษยาภิบาลจะถามผมว่า ผมสามารถอยู่ต่ออีก
สัปดาห์เป็นสัปดาห์ที่สี่ได้หรือไม่

เมื่อผมกลับมาหาภรรยาที่ห้อง เธอถาม
ผมว่า “เขาวางอย่างไรบ้างคะ”

“ผมไม่ได้โทรหาเขา พระเจ้าตรัสกับผม
ว่าอย่าโทร” ผมพูด และเธอก็เข้าใจ

เช้าวันถัดมาศิษยาภิบาลพูดกับผมว่า
“ผม เอ่อ มีอะไรบางอย่างที่อยากจะถามคุณ”
เขาก็อักเล็กน้อย

ผมพูดว่า “ผมรู้แล้วครับว่า เรื่องอะไร
คำตอบคือ ตกลงครับ”

“คุณอยู่ต่อได้ใช่ไหมครับ” เขาถาม

“ครับ ผมอยู่ต่อได้อีกสัปดาห์” ผมบอก
เขา และสัปดาห์ที่สี่นั้นนับเป็นการประชุมที่ตี
เยียมเลยทีเดียว คนเข้ามาเต็มอาคารทุกคืน
ผู้คนได้รับความรอดและผู้เชื่อก็ได้รับการเติมเต็ม
ด้วยพระวิณญาณบริสุทธิ

บ่ายวันหนึ่งใกล้สุดสัปดาห์ โทรศัพทดังขึ้น

สุภาพสตรีที่โทรหาผมพูดว่า “อาจารย์เฮกิน อาจารย์อาจจำดิฉันไม่ได้” เธอบอกชื่อของเธอ กับผม “ดิฉันได้รับบัณฑิตมาในพระวิมูญฉาน บริสุทธิในการประชุมของอาจารย์ องค์พระผู้ เป็นเจ้าตรัสกับดิฉันให้มอบเงินให้อาจารย์หนึ่ง พันเหรียญ”

นี่คือสิ่งที่ผมอาจพลาดโอกาสไปถ้าผม ไม่ฟังการทรงนำของพระวิมูญฉานบริสุทธิ มัน เป็นเรื่องยากที่ได้แต่รอคอยโดยไม่เห็นอะไรเลย เพราะความคิดฝ่ายธรรมชาติต้องการดำเนินตาม สิ่งที่ตามองเห็น แต่พระเจ้าทรงต้องการให้เรา ดำเนินด้วยความเชื่อ ความเชื่อออกมาจากหัวใจ การฝึกวิมูญฉานของเราให้ดำเนินโดยวิถีแห่ง ความเชื่อนี้ไม่สามารถทำสำเร็จได้เพียงข้ามคืน เราอาจทำพลาดบ้างในระหว่างนั้นและอาจพลาด จากน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่ในขณะที่เรามุ่ง แสวงหาพระองค์ต่อไป เราจะสามารถฝึกวิมูญฉาน ของเราให้ได้รับการทรงนำด้วยเสียงภายในนี้ได้

บทที่ ๖

คำถามและคำตอบ

ในการสัมมนาที่ผ่านมาที่ผมได้จัดขึ้นเกี่ยวกับธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ ผมใช้เวลาทั้งหมดช่วงหนึ่งในการตอบคำถามของผู้ที่เข้าร่วมสัมมนา ซึ่งคิดว่าท่านผู้อ่านคงมีคำถามคล้ายคลึงกัน ผมจึงเขียนเรียงคำถามที่เกี่ยวข้องที่สุดกับเรื่องนี้ไว้ในบทนี้ พร้อมด้วยคำตอบของผม

คำถาม: อาจารย์จะอธิบายลักษณะรูปร่างของวิญญาณมนุษย์อย่างไร จะเปรียบเทียบกับวิญญาณกับร่างกายนั้นได้อย่างไร

คำตอบ: เราไม่สามารถวัดสิ่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณด้วยสิ่งที่เป็นฝ่ายธรรมชาติได้เสมอไป ไม่มีความเชื่อมโยงระหว่างทั้งสองฝ่าย อย่างไร

ก็ตามมีหลักฐานจากข้อพระคัมภีร์ชี้ให้เห็นว่า ภายฝ่ายวิญญาณของมนุษย์มีความคล้ายคลึงกับรูปร่างภายนอกของร่างกายตามธรรมชาติของมนุษย์

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งผู้เลื่อมใสในพระคริสต์ (ผู้เชื่อวชาญพระคัมภีร์ทั้งหมดมีความเห็นตรงกันว่าท่านกำลังพูดถึงตัวท่านเอง) สิบสี่ปีมาแล้ว เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกายหรือไปโดยไม่มีกายข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้าทรงทราบ) ข้าพเจ้าทราบ (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกายข้าพเจ้าไม่รู้ พระเจ้าทรงทราบ) ว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวจาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะออกเสียงก็ต้องห้าม” (๒ โครินธ์ ๑๒:๒-๔)

เปาโลกำลังพูดถึงประสบการณ์ของท่านเองในข้อเหล่านี้ ท่านกล่าวว่าท่านไม่แน่ใจว่าท่านไปทั้งกายหรือไปโดยไม่มีกาย มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทรงทราบ นักศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่เชื่อว่าเหตุการณ์นี้คือตอนที่เปาโลถูกขว้างด้วย

ก้อนหินและทิ้งไว้ให้ตาย (กิจการ ๑๔:๑๙) แต่จากนั้นท่านกลับลุกขึ้นเดินจากไป เป็นไปได้อย่างมากว่านี่คือตอนที่ประสบการณ์นี้เกิดขึ้น เราไม่มีบันทึกอื่นว่าเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อใด

จริงๆ แล้วมันก็ไม่ได้แตกต่างอะไร แต่ถ้าเราต้องการเปรียบเทียบวิญญาณกับร่างกาย รูปร่างในฝ่ายวิญญาณของเปาโลคล้ายคลึงกันกับรูปร่างของท่านที่ปรากฏในฝ่ายธรรมชาติ ท่านไม่สามารถบอกได้ว่าท่านหดสั้นลงกลายเป็นคนแคระ แน่แน่นอนว่าถ้าเป็นเช่นนั้นท่านคงทราบดี และท่านก็ไม่ได้กลายเป็นยักษ์สูงลิบปุดในโลกฝ่ายวิญญาณ เพราะหากเป็นเช่นนั้นท่านก็จะต้องทราบเช่นกัน สำหรับผมแล้วดูเหมือนวิญญาณของเปาโลจะมีรูปร่างเหมือนกับร่างกายของท่าน

ในลูกา ๑๖:๑๙-๓๑ พระเยซูตรัสถึงเศรษฐีกับลาซารัส เมื่อลาซารัสตายเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้ แล้วเมื่ออยู่ “ในแดนมรณาเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซารัส

อยู่ตีกอกของท่าน” (ข้อ ๒๓)

แดนมรณาคือสถานที่ของวิญญานที่ออกจากร่าง แบ่งเป็นสองฝั่ง บรรดาคนที่รอดแล้ว (ในแง่ที่ว่าพระเจ้าทรงพิทักษ์รักษาพวกเขาเพราะพวกเขาได้รับพระสัญญาเกี่ยวกับเรื่องนี้) ก็จะไปอยู่ตีกอกของอับราฮัม อับราฮัมคือบิดาของชาวยิว

เมื่อเศรษฐกิจเห็นลาซาร์สก็จำได้ แม้ว่านี่จะเป็นโลกฝ่ายวิญญาน ลาซาร์สต้องดูเหมือนกันกับที่เขาอยู่ในโลกนี้มีฉะนั้นเศรษฐกิจก็คงจะจำเขาไม่ได้ เขาต้องดูเหมือนเดิมในโลกฝ่ายวิญญาน เศรษฐกิจจึงจะจำเขาได้

เราจำเป็นต้องตระหนักว่ามีกายฝ่ายวิญญานเช่นเดียวกับที่มีร่างกายในฝ่ายธรรมชาติ หุตสวรรค์เป็นวิญญาน แต่ก็ยังมีรูปทรงหรือมีกายฝ่ายวิญญาน พระเจ้าเองทรงเป็นวิญญาน แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าพระองค์จะเป็นเพียงอิทธิพลหรือบางสิ่งจำเป็นที่ต้องไม่ได้อย่างที่บางคนตีความเอาเอง พระองค์ทรงมีรูปพรรณสัณฐานมีกายฝ่ายวิญญาน เราทราบเรื่องนี้ได้อย่างไร พระคัมภีร์บอกเราว่าเมื่อโมเสสอยู่บนภูเขาซีนาย

ท่านพูดกับพระเจ้าต่อพระพักตร์ “เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้...” (อพยพ ๓๓:๒๐) แม้โมเสสจะไม่ได้รับอนุญาตให้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงมีพระพักตร์ที่มองเห็นได้ พระเจ้ายังตรัสกับโมเสสด้วยว่า “เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลา และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเรา (แสดงว่าพระเจ้าต้องมีพระหัตถ์) จนกว่าเราจะผ่านไปเมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา (แสดงว่าพระเจ้าทรงมีแผ่นหลังด้วย) แต่หน้าของเราเจ้าจะมิได้เห็น” (ข้อที่ ๒๒-๒๓)

เมื่อเปโตร ยากอบและยอห์นอยู่กับพระคริสต์บนภูเขาที่พระองค์ทรงจำแลงพระกาย พวกเขาเห็นโมเสสและเอลียาห์ ถ้าสาวกเห็นผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิมในรูปร่างที่พิศดาร พวกเขาก็คงจะไม่รู้จักท่านทั้งสอง ถ้าโมเสสสูงลิบฟูต พวกเขาคงไม่รู้นั่นคือโมเสส โมเสสก็คงจะมีรูปร่างพิสดาร

มันไม่ใช่เรื่องที่ต้องถกเถียงกันว่าวิญญาณใหญ่ขนาดไหน เช่นเดียวกับกับเรื่องสมองมีขนาดใหญ่นาโน ขนาดสมองของมนุษย์ไม่ใช่

ตัวกำหนดความสามารถทางความคิดของมนุษย์ พวกเราทุกคนล้วนมีความสามารถของสมองเท่าเทียมกัน แต่ก็ยังมีบางคนฉลาดกว่าคนอื่น ๆ และก็ได้หมายความว่าคนเหล่านั้นมีขนาดสมองใหญ่กว่าคนอื่น เพียงแต่พวกเขาใส่อะไรเข้าไปมากกว่าเท่านั้นเอง

ถ้าจะพูดถึงฝ่ายวิญญาณ วิญญาณของเราบังเกิดใหม่แล้ว วิญญาณคือตัวตนแท้จริงของคุณ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาประทับในวิญญาณของคุณ จากนั้นขึ้นอยู่กับว่าคุณจะเรียนรู้และพัฒนาฝ่ายวิญญาณมากขึ้นเพียงใด เพื่อที่พระองค์จะทรงสามารถลำแสงพระองค์เองผ่านทางคุณได้

คำถาม: ก่อนที่จะบังเกิดใหม่มีวิญญาณอยู่ในมนุษย์หรือไม่ วิญญาณถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หรือถูกสร้างขึ้นใหม่ พระคัมภีร์กล่าวว่าเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ นี่คือการสร้างขึ้นใหม่หรือไม่

คำตอบ: เป็นการทรงสร้างใหม่ แต่ก็เป็น การสร้างใหม่จากวิญญาณเดิมที่มีอยู่แล้ว จึงสามารถเรียกได้ว่า เป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ เพราะ

คนใหม่นี้กลายเป็นคนใหม่ที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

ให้เราย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นในหนังสือปฐมกาล ที่นั่นเราเห็นว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์และทรงประทานทุกสิ่งในโลกให้เขาครอบครองในปฐมกาล วิญญาณของมนุษย์ปกครองตัวเขาเอง ไม่ใช่ร่างกายของเขา เขาดำเนินและสนทนากับพระเจ้า เขามีสัมพันธภาพกับพระเจ้า พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามชอบพระทัยของพระองค์เพื่อที่พระองค์จะทรงมีใครสักคนที่จะสัมพันธภาพด้วย เมื่ออาดัมทำบาปบางสิ่งบางอย่างได้เกิดขึ้นกับธรรมชาติของวิญญาณของเขา อีกนัยหนึ่ง เราเห็นการบังเกิดใหม่ในมูมกลับกัน เมื่อเขาทำบาปวิญญาณของเขาไม่ได้หายไป แต่วิญญาณของเขาถูกแยกออกจากพระเจ้าและธรรมชาติของมารได้เข้าไปในวิญญาณของเขา เขากลายเป็นลูกฝ่ายวิญญาณของมาร พระเยซูตรัสถึงพวกฟาริสี “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือมาร และท่านใคร่จะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นผู้ชั่วคนตั้งแต่ปฐมกาลและมิได้ตั้งอยู่ในสัจจะ เพราะมันไม่มีสัจจะ เมื่อมันพูดเท็จมัน

ก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มูสา และเป็นพ่อของการมูสา” (ยอห์น ๘:๔๔)

ธรรมชาติของมารนี่เองเริ่มต้นลำแดง ตนในมวลมนุษย์ เราเห็นบุตรชายคนแรกของ อาดัมฆ่าบุตรชายคนที่สอง จากนั้นโกหกเกี่ยวกับ เรื่องนี้

นี่คือสาเหตุที่มนุษย์ต้องบังเกิดใหม่ นี่คือ สาเหตุที่มนุษย์ไม่สามารถรอดได้ด้วยการกระทำ เพราะเขาเป็นลูกฝ่ายวิญญาณของมาร “เหตุฉะนั้น เช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลก เพราะคนๆ เดียว และความตายก็เกิดมา เพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษย์ทุกคน เพราะ มนุษย์ทุกคนทำบาป” (โรม ๕:๑๒) ข้อพระ คัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้พูดถึงความตายฝ่ายร่างกายแต่ พูดถึงความตายฝ่ายวิญญาณ

การที่จะเข้าใจเรื่องนี้มากขึ้นให้เราอ่าน ต่อไป “ความจริงบาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมี ธรรมชาติบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีธรรมชาติก็ไม่ถือว่า มีบาป อย่างไรก็ตาม ความตายก็ได้ครอบงำ ตลอดมา ตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มิ

ได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้
ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง”

(โรม ๕:๑๓-๑๔)

ข้อพระธรรมเหล่านี้บอกให้เราทราบว่า ความตายครอบงำตั้งแต่อาดัมถึงโมเสส ในภาษากรีก คำว่า “ครอบงำ” นี้หมายถึง ปกครองดุจกษัตริย์ ความตายปกครองดุจกษัตริย์หรือครอบงำมนุษย์ แต่ความตายนี้ก็มีการสิ้นสุด แต่ร่างกายของคนก็ยังคงตายต่อไป ความตายครอบงำตั้งแต่อาดัมถึงโมเสสนั้นไม่ใช่ความตายฝ่ายร่างกาย แต่เป็นความตายฝ่ายวิญญาณ ซึ่งเป็นการแยกจากพระเจ้า เมื่อพระเจ้าประทานพระบัญญัติแก่โมเสส และทรงจัดตั้งระบบปุโรหิตเผ่าเลวี ซึ่งมีการปกคลุมบาป ดังนั้น ความตายฝ่ายวิญญาณไม่ได้ครอบงำผู้คน เพราะบาปที่แยกเขาจากพระเจ้าถูกปกคลุมไปแล้ว แต่ร่างกายของพวกเขาก็ยังคงตายต่อไป ดังนั้นโรม ๕:๑๒-๑๔ จึงกล่าวถึงความตายฝ่ายวิญญาณ

ดังนั้น นี่คือ สาเหตุที่มนุษย์ต้องบังเกิดใหม่ มนุษย์ถูกแยกจากพระเจ้า และฝ่ายวิญญาณตก

เป็นลูกของมาร นี่คือเหตุที่ต้องมีใครสักคนรับโทษ การล่องละเมิดของอาดัม แทนบาปของมนุษย์ และประทานชีวิตใหม่ซึ่งเป็นชีวิตจากพระเจ้าให้มนุษย์ ดังนั้นพระเจ้าทรงมอบชีวิตนิรันดร์แก่มนุษย์

“เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานจากพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม ๖:๒๓) การรับชีวิตของพระเจ้าในการบังเกิดใหม่เปลี่ยนแปลงวิญญาณของเรา เรากลายเป็นคนใหม่ ผู้ที่ถูกสร้างใหม่พร้อมกับชีวิตและธรรมชาติของพระเจ้าในเรา “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (๒ โครินธ์ ๕:๑๗) สิ่งเก่าๆ ไม่ได้ล่องไปที่ร่างกายภายนอก คุณยังคงมีร่างกายเดิมที่คุณเคยมี แต่คุณเป็นคนใหม่ที่ภายใน คุณต้องอนุญาตให้คนใหม่ปกครองคุณ

คำถาม: เมื่อข้าพเจ้ารู้สิ่งต่างๆ ในวิญญาณของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะทราบได้อย่างไรว่าสิ่งนั้นมาจากพระเจ้า

คำตอบ: ข้อเท็จจริงที่ว่าความรู้เป็นของวิญญานของคุณเองไม่ได้หมายความว่า เป็นสิ่งที่ผิดเสมอไป หลายคนแม้กระทั่งคนที่ไม่ได้เป็นคริสเตียนสามารถทราบภายในวิญญานของพวกเขาว่าบางสิ่งกำลังจะเกิดขึ้นก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นจริง ผมเคยเจอคนทำนายล่วงหน้าและผมก็เห็นสิ่งนั้นเกิดขึ้นตามที่พวกเขาพูด นี่ผมไม่ได้พูดถึงพวกหมอดูหรือพวกเฟ่งลูกแก้ว

แต่ละบุคคลสามารถพัฒนาวิญญานของเขาได้เพราะมนุษย์คือวิญญาน เขาสามารถทราบสิ่งต่างๆ ในวิญญานของเขาเพียงเพราะเขาไวต่อวิญญาน คนแบบนี้เรียนรู้ที่จะใส่ใจกับเสียงของวิญญานของตน วิญญานของเขาทราบบางสิ่ง ความคิดของเขาไม่ทราบ

ในทางกลับกัน ลูกๆ ของพระเจ้าสามารถพัฒนาวิญญานของตนในสิ่งต่างๆ ฝ่ายวิญญานได้เช่นกันและอนุญาตให้พระวิญญานของพระเจ้าสำแดงสิ่งต่างๆ แก่เขาและตรัสถึงบางสิ่งกับเขา สิ่งนี้เกิดขึ้นได้โดยการศึกษาพระคำของพระเจ้า

บทอธิษฐานของคนบาป เพื่อรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด

พระบิดาแห่งสวรรค์ที่รัก

ลูกมาหาพระองค์ในพระนามพระเยซู

พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้ากล่าวว่า “...ผู้ที่มาหาเรา
เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย” (ยอห์น 6:37) ดังนั้นลูกรู้ว่าพระองค์จะไม่
ทอดทิ้งขับไล่ลูกไป แต่จะรับลูกไว้ ลูกขอขอบพระคุณพระองค์สำหรับ
สิ่งนี้

พระองค์ตรัสในพระวาทะว่า “เพราะว่าผู้ที่ร้องออก
พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด” (โรม 10:13) ลูกร้องออก
พระนามของพระองค์ ดังนั้นลูกจึงรู้ว่า พระองค์ทรงช่วยลูกให้รอด
แล้วในเวลานี้

พระองค์ตรัสไว้อีกว่า “คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของ
ท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่าพระเจ้า
ได้ทรงชูประสงค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่า
ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของ
พระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด” (โรม 10:9-10) ลูกเชื่อด้วยใจ
ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า ลูกเชื่อว่าพระองค์
ได้ทรงฟื้นคืนพระชนม์ขึ้นมาจากความตายเพื่อความบริสุทธิ์ของลูก
และลูกกล่าวรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของลูกแล้วใน
เวลานี้

พระวาทะของพระองค์กล่าวว่า “ด้วยว่า ความเชื่อ
ด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม” ลูกเชื่อด้วยหัวใจของลูก และบัดนี้
ลูกได้กลายเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าในองค์พระเยซูคริสต์แล้ว
(2 โครินธ์ 5:21) ฉะนั้น ลูกรอดแล้ว

ขอขอบพระคุณ พระบิดา!

เซ็นต์ชื่อ _____

วันที่ _____

ทำความเข้าใจ กับธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์

หนังสือเรื่อง ธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ เป็นผลอันเนื่องมาจากการศึกษาเป็นเวลานานหลายปีของอาจารย์เคนเนธ อี เฮกิน

เรื่องธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ซึ่งประกอบด้วย วิญญาณ จิตใจและร่างกาย คือสิ่งที่ทำให้อาจารย์เฮกินสนใจมาโดยตลอด แต่อย่างไรก็ตาม ท่านไม่เคยได้รับการสอนความจริงในพระคัมภีร์อันสำคัญยิ่งนี้เช่นเดียวกับคริสเตียนจำนวนมาก

เมื่อท่านเริ่มศึกษาหัวข้อนี้ ท่านได้เผชิญความสับสนอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การบอกความแตกต่างระหว่างวิญญาณและจิตใจ ท่านกล่าวว่า “มีการสอนผิดเกิดขึ้นมาก แม้กระทั่งจากธรรมาสันเอง”

หลังจากอธิษฐานอย่างมากและได้ศึกษาพระคัมภีร์ ท่านได้เรียนรู้ว่า มนุษย์เป็นวิญญาณที่มีความคิดจิตใจ และอาศัยอยู่ในร่างกาย ท่านได้อธิบายเรื่องธรรมชาติทั้งสามส่วนของมนุษย์ไว้อย่างละเอียดในหนังสือเล่มนี้

ศจ. เคนเนธ อี เฮกิน ได้รับใช้พระเจ้ามาเป็นเวลาเกือบ 70 ปี นับตั้งแต่พระเจ้าทรงรักษาท่านให้หายอย่างอัศจรรย์ จากโรคหัวใจพิการแต่กำเนิด และโรคเลือดที่รักษาไม่ได้ ขณะที่ท่านอายุได้ 17 ปี แม้ว่า ศจ. เฮกิน ได้กลับไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เมื่อปี 2003 แต่งานรับใช้ที่ท่านได้ก่อตั้งขึ้นยังคงเป็นพระพรให้แก่ผู้คนมากมายทั่วโลกจนกระทั่งปัจจุบันนี้

ปัจจุบันขอบข่ายของพันธกิจ เคนเนธ เฮกิน ได้ขยายไปทั่วโลก ซึ่งประกอบด้วย นิตยสาร “ถ้อยคำแห่งความเชื่อ” (The Word of Faith) เป็นนิตยสารแจกฟรีแบบรายเดือน; ศูนย์อบรมพระคริสตธรรมเรมา; สมาคมศิษย์เก่าเรมา; พันธกิจผู้รับใช้เรมาสากล; ศูนย์อบรมพระคริสตธรรมเรมาทางไปรษณีย์ และพันธกิจเรือนจำเรมา ส่วนบุตรชายของท่าน ศจ. เคนเนธ ดับบลิว เฮกิน และภรรยา ศจ. ลินเนธ เฮกิน ยังได้เริ่มงานรับใช้ต่างๆ ขึ้นอีก เช่น “เรมา ฟอว์ ทูเดย์” (RHEMA for Today) รายการวิทยุ และ งานประกาศสิลฟวิ่ง เฟธ (Living Faith Crusades) ที่จัดขึ้นทั่วโลกอีกด้วย

ตุ้ ป.ณ. 175

ไปรษณียานนาวา

กรุงเทพฯ

10120

www.rhemathailand.org